

Srdečně zdravím a posílám text k našemu dalšímu setkání (27. 10.). Tentokrát je to text český, rukopis odevzdaný do redakce. Zkuste ho prosím pročíst a podobně jako minule se zamyslet nad žánrem a literární i jazykovou kvalitou. Posud'te, zda se autorovi daří vystihnout situaci a zda zaujme čtenáře. Promyslete, zda je takto text publikovatelný a jak a v jakém rozsahu by s ním bylo možno dále pracovat.

Děkuji a těším se na vás!

Irena Danielová

Už se pravděpodobně schylovalo k večeru. Přesně to však Kerin říct nedokázal. Ztratil pojem o čase. Soustředil se pouze na okolí a nebezpečí, které kolem něho neustále kroužilo. Občas zahlédl pohyb, či hlubší stín, avšak nikdy nic konkrétního. Moc dobře však věděl, že tvor kolem něho neustále krouží. *Cítil ho.*

Okolí se sice měnilo pozvolna, ale nyní už neměl nejmenší pochyby, kde se nacházel. Zem změnila svoji barvu na šedočernou. Rostliny buďto zemřely a tvořily na zemi lepidé bláto, nebo svůj vzhled přizpůsobovaly mrtvolnému okolí. Povrch stromů postupně trávila černé plísni podobná, zažraná hmota. Jejich koruny se zdánlivě vpijely do sebe a tmavý strop, který utvářely, téměř nepropouštěl světelné paprsky. Vzduch se konzistencí podobal velmi slabé mlze, ale místo vodní páry jeho jevící se hustotu způsobovalo něco jako popel či prach. Všudypřítomný neurčitý zápach jenom doplňoval už tak dost mrtvolný dojem z toho, co dříve býval horský les. Dorazil do středu, z něhož se zkáza šířila. Do hnízda samotné noční můry.

Jelikož se nepochybně nacházel již dobře desítky kilometrů v Šedých horách, neustále stoupal vzhůru. Pouze ze strany od Vrbenské vrchoviny se horské štíty a vrcholy zvedaly pozvolna. Na zbytku Plání tvořili velice prudkou a vysokou přírodní hradbu, která se zdolávala velmi těžko. Tady přechod tvořily horské lesy a nepřítisť ostré vrcholky, a tak se hranice Šedých hor a vrchoviny nedala přesně určit. Lovci však rozdíl bezpečně poznali, i když vysvětlit cizinci by ho nedokázali, ani kdyby chtěli. Teď by však Kerin nedal nic za to, že překročil ještě úplně jinou hranici a ocitl se ve světě mrtvých.

Před ním se nacházel strmější, kamenitý úsek, a tak si luk, který jinak posledních kdo ví kolik hodin, nesl se založeným šípem, připravený vystřelit, musel nedobrovolně přehodit přes rameno. Neslyšně a bez toho aniž by uvolnil jediný kamínek, zpola vyšplhal, zpola vyběhl na skalku, která mu bránila v cestě. A otevřel se mu *výhled...*

Před ním se nacházela drobná horská kotlina. Malý potok vytékal z protějšího srázu a tvořil jezírko, ze kterého voda mizela někde ve skále. Rostlo tu hodně kapradí a mechu a rovinka u vody přímo sváděla k tomu, aby si na ní člověk postavil chaloupku. Rozhodně nádherné místo – ovšem tak několik let nazpět. Teď zakalená voda vypadala jako jed,

vytékající z hnijící rány. Mech a kapradí už dávno prošli přes stádium lepkavé břečky a teď tvořili vyprahlou, mrtvou krustu. Celé místo připomínalo kráter, který však místo rozžhavené horniny plival smrt.

Stál tu ovšem také strom, který do prostoru zdánlivě nepatřil, ale naprosto mu dominoval. Kousek u vody, téměř ve středu kotliny, košatý, vysoký a mohutný. A stříbrno – šedý. Kerin nikdy tak obrovskou rostlinu neviděl. Připomínal vrbu, ale barva i tloušťka kmene a větví rozhodně neodpovídala jejímu obvyklému vzhledu. Když se podíval ještě pozorněji, zjistil, že strom je vlastně tak nějak... *suchý*. Větve nepokrývaly ani listy, ani jehličí a kmen brázdily hluboké praskliny. I když se však jevil jako mrtvý, okolní hniloba ho z nějakého důvodu nepohltila tak jako všechno ostatní. Pouze od země začínaly vzhůru po kmenu nenápadně šplhat černo-šedé mapy.

Pak se objevila *noční můra*...

Velké žluté oko se zjevilo na druhé straně kotliny, na vysokém srázu, ze kterého dolů do jezírka napůl tekla, napůl padala voda. Jenom to ohromné oko – vše ostatní splývalo s okolní nemocnou krajinou. Dívalo se přímo na Kerina. Ten hned odtrhl pohled kousek do strany. Už po pár vteřinách měl pocit, že se ve žluté propasti topí. Ale tentokrát ne. Nenechá se strachem ovládnout.

Do hlavy se mi nedostaneš.

Já už tam jsem.

Kerin sebou cukl. A pak se usmál. Polil ho sice studený pot, ale *stál*. Teď je silnější. Obrazy, které potlačoval a vidět nechtěl, mu sice vířily kdesi v mysli, ale zoufalství ho nepřemohlo. Dnes už je připraven bojovat. Protože ví. Ví, že jeho duše je zlá.

Nemůžeš mě ovládat skrze můj strach a pochyby. Protože strach a pochyby jsem *já sám*. Nejsem vznešený Lovec. Jsem *Lesní hněv*.

Sundal si luk z ramene a založil šíp.

Kdyby se oko dokázalo usmát, tak by vsadil vše, že právě to zrovna udělalo.

Jsi silný. Výborně. Vítej.

Oko se pohnulo a tvor se vynořil ze stínů. Noční můra ukázala svoji tvář.

Obrovské tělo, podobné horské pumě, ladně a měkce seskákalo dolů ze srázu a kočičím, velmi pomalým krokem mířilo ke stříbrnému stromu.

Kerin konečně démona viděl v celé jeho *kráse*. A málem ho opět ovládl nekontrolovatelný strach, který sotva zvládl potlačit.

Temná silueta se z dálky jevila pouze jako veliká černá horská kočka, ale postupně se ukázaly i všechny detaily, před tím zanikající ve tmě. Neměla srst. Tedy rozhodně ne srst z našeho světa. Místo toho její tělo pokrývaly dlouhé a silné černé ostny, které sice chlupy

připomínaly, ale nebezpečně se vlnily, bezpochyby připraveny se zježit do smrtelných bodců. Tlapy skoro celé zakrývaly černé spáry, táhnoucí se přes nártý až ke kotníkům. Nemusel je ani vidět z blízka, aby tušil, že jsou větší než jeho dýka a nejméně stejně tak ostré. Ale hlavní důvod, proč se o nedostižného Lovce opět pokoušel strach, byla hlava. I když veliká, zdála se, že postrádá téměř jakékoliv maso. Ostré rysy spíše připomínaly holou lebku. Ze široké mordy trčely tesáky tak dlouhé, že nahoře i dole přesahovaly tlamu samotnou. Aby vůbec mohl mezi zuby něco zkousnout, musel ji netvor dokázat otevřít ohromným způsobem. Zuby nechránily žádné dásně a černý sliz v nepravidelných kapkách stékal k jejich jako jehly ostrým špičkám. Z mezery mezi nimi vyjížděl úzký, velmi dlouhý, černý jazyk, podobný spíše hadímu než kočičímu a sliz ze zubů stíral. Místo nosu měl tvor jenom dva otvory, jejichž vstup lemovaly špičaté výstupky, vzdouvající se zároveň s nasávaným a vyfukovaným vzduchem.

Musíš dýchat. To znamená, že žiješ. Takže tě můžu i zabít...

Uši představovaly drobné, kožnaté blány, napnuté mezi několika nepravidelnými kostěnými výběžky. A pak samozřejmě *oko*...

Žlutá hlubina, ve které se velice lehce mohla utopit lidská duše. Až na to, že neležela uprostřed hlavy. To ale znamenalo... Jistě. Vedle se nacházela zjizvená díra, kde musela dříve z démonovy hlavy na svět zírat i druhá nebezpečná propast, plná strachu, hněvu a slabosti.

Otec!

Jako záblesk se Kerinovi objevil před očima a hned zmizel. Odněkud ze zákoutí myslí se mu začal šířit dlouhé roky potlačovaný strach a úzkost, které teď skoro nedokázal ovládat. Pohled se mu opět spojil s okem pomalu a ladně postupujícího netvora.

Bolest. Nenávist. A přitom touha. Z netvora přímo zářila. Ty pocity se Kerinovi otiskly do hlavy jakoby omylem.

Další záblesk – dýka, která projela okem. Ohromná bolest. Ohromná zlost. Otec, který se jako duch vyhýbá spárům a čelistím.

Kruh se uzavírá.

Démon se jako kočka otřel o popraskaný kmen. Ostny se zavlnily a zašuměly.

Z hlubin Oka na Kerina jako šíp vystřelil další obraz – jeho otec, mocný Ulden, jehož záda z ničeho nic rozpáral obrovský pařát.

Kerin se složil na kolena a z očí mu tekly slzy. Vize se mu dál plynule zjevovaly před očima.

Otec, ležící na zádech, kaluž krve, šířící se pod ním. A nad ním stojí bestie. On ale neměl umřít! Ne. Jenže bolest a vztek zvítězily a obrovská tlama se rozevřela, zakousla ostré zuby do mužského těla a vymrštila ho do vzduchu.

„To ty...“ Zašeptal Kerin, klečící a třesoucí se. Nevěděl proč, ale vize do něho otiskla jistotu, že otec zemřít neměl.

Osud čeká, dítě lesa.

V dalším záblesku už jenom létaly cáry masa a krev.

„Zabiju tě.“ Znovu zašeptal. Strach a bolest ustupovaly, ale ne proto, že by je zkontroloval, pouze je začal vytlačovat neovladatelný vztek.

„Dokončím, co táta začal.“

Ne. Nezabiješ mě. Ale máš pravdu. Dokončíš to, co on začal.

Noční můra se přikrčila a pozvolna zrychlovala přes prostranství směrem k Lovci. Ostny se naježily. Pootevřela tlamu, z níž se začal řinout černý sliz a barvil zuby, po kterých stékal dolů. Drápy na pařátech se jí ještě povysunuly a zařezávaly se do tmavé krusty, která kotlinu z větší části pokrývala.

Kerin se zvedl. Tělo nechtělo poslouchat, ale bojový, krvelačný rauš, způsobený ohromným hněvem přemohl i vnitřní slabost způsobenou bezmocí a strachem, kterou v něm stvůra probouzela.

Čas se pro něho zdánlivě zpomalil. Každý nádech a výdech vnímal jako minuty. Založil šíp a vystřelil. Démon se přikrčil a střela sklouzla po stažených ostnech. Pootevřel tlamu a dal se do plného sprintu. To už ale letěl další šíp. Běžící stvůru donutil uhnout hlavou a vychýlit se z přímé trasy. Další dva šípy mířily přímo do velikého oka. Noční můra se jim bez větších potíží vyhnula. Donutily ji však opět vychýlit se ještě více ze směru. Pravděpodobně by jí stačilo odrazit šíp obrovskými zuby a pokračovat dál přímo, ale zdálo se, že je přehnaně opatrná. Nechtěla připustit ani nejmenší šanci, že jí poškodí i druhou polovinu zraku.

Už jenom několik metrů. Kerin věděl, že nestihne znovu vystřelit, než se k němu Můra dostane. I těch několik setin vteřiny v bezprostřední blízkosti stačilo na to, aby si uvědomil skutečnou démonovu velikost. Při nejmenším se vyrovnal koni, pokud ho ještě nepřevyšoval. Stovky kil černé smrti, slepené z ostnů, zubů, pařátů a žluté propasti do zoufalství.

Tlama se otevřela v celé své šíři. Do chřtánu by se dokázalo bez větších problémů posadit desetileté dítě. Můra se vzepjala a skočila.

Kerin ve stejný moment napínal luk a zároveň se vrhnul stranou ze srázu. Jelikož Démon běžel lehce ze strany, měl cestu dolů volnou. Zuby velké jako dýky ho minuly o několik centimetrů. Téměř na slepo, v první okamžiku jeho skoku ze srázu, vystřelil na Můru, po útoku se setrvačností pohybující pořád vpřed, a dokončil prudký pád dokutálením až na dno kotliny.

Šíp zasáhl Můru do hřbetu a ztratil se mezi naježenými ostny, které z tohoto úhlu neposkytovaly dostatečnou ochranu, jelikož mířili šikmo vzad a střela mohla proniknout až do skrytého trupu.

Démon se prudce prohnul, zabrzdil a kameny a prach se pod jeho váhou rozlétly do okolí. Vydal skřek, kloktavý zvuk na hranici mezi jekotem a štěknutím, ze kterého vstávaly vlasy na hlavě.

Běsnil.

Vrhnul se dlouhými skoky ze srázu za Lovcem. Ten však sotva dosáhl roviny, přešel z pádu plynule do běhu, přehodil si luk přes záda a mířil k šedo-stříbrnému stromu. Démon ale náskok rychle stahoval. Dostihl ho přímo u kmene. Kerin vyskočil, odrazil se od popraskaného dřeva a díky tomu se sotva zachytil jedné z nejnižších větví a přitáhl se nahoru. Můra se také odrazila, otevřela tlamu plnou stovek ostrých zubů a chystala se ve skoku ukousnout Lovci nohy. Sotva se však zapřela spáry o kmen, drápy jí podjely a zubatá morda plná černého slizu opět sevřela naprázdno tak blízko, že by se mezi špičku nohy a nejbližší tesák nevešel ani list papíru.

Kerin se ani neohlédl. Vytáhl se nahoru a hbitě pokračoval hlouběji do koruny. Démon dopadl na zem a znovu zaskřehotal. Na kůře po jeho drápech nezůstala ani stopa. Odběhl od stromu, nabral rychlost a mohutným skokem se dostal až k nejnižším větvím. Zuřivě se sápal po kmenech vzhůru za svoji kořistí, jenže při jeho velikosti se mu to dařilo jenom s velkými potížemi. Nejmenší větvičky praskaly, ale již malinko mohutnější odolávaly i strašné síle, která na ně působila. Postupoval zběsile, prudce a agresivně a z tlamy mu létaly jedovaté sliny.

Kerin využil drobný náskok a bleskově shodil luk ze zad, druhou rukou již zakládal šíp, vystřelil a hned zase plynule nahodil luk zpátky. Zasáhl démona do tlapy, do uzounkého pruhu mezi pařáty, kde očekával nějaké maso. Ten zařval a vytrhl střelu tlamou. Černá tekutina se začala řinout po špinavých drápech. Toto, i předchozí zranění ho sotva zpomalilo, natož nějak oslabilo, zato běs ze žlutého oka sálal stále více.

Ještě usilovněji se začal drápat za lovce a nyní pod ohromnou silou praskaly i značně silnější větve. A opět Lovce dohnal.

Ohnal se po něm pařátem a Kerin s vypětím všech sil dokázal opět uhnout, jenže díky tomu úplně ztratil pracně budovaný náskok. Sesypal se na něj útok za útokem, kterým se vyhýbal jenom díky své neskutečné rychlosti a kmenu hustě obrostlému různě silnými větvemi, démonovi značně ztěžující možnosti pohybu. Ale brutální síla si klestila cestu stále blíže cíli.

Až nakonec zasáhl.